

SÄKENIÄ

Sosialistinen Kuukausijulkaisu

Ilmestyy kuukausittain, Fitchburgissa, Mass., Raivaajan kustannuksella

Avustajia: N. B. af Ursin, A. B. Mäkelä, Yrjö Sirola y. m.

Published every Month, by Raivaaja Pub. Co., Fitchburg, Mass.

Elämäkerrallinen katsaus August Bebelin elämäntyöhön

Omalla työllään, omalla taistelullaan työväen luokka vain voi vapauttaa itsensä. Työväenluokan saaminen tietoiseksi historiallisesta tehtävästään, työväenjoukkojen liikkeelle paneminen, sen taloudellisen ja valtiollisen taistelun yhtenäiseksi, suunnitelmalliseksi järjestäminen ja lopullisiin päämääriin vieminen — tämä on sosialidemokratian puolueen tehtävä. Vaikkakin työväenluokan vapautustaistelu yksinomaan riippuukin työväenjoukkojen itsetietoisuudesta ja niiden omasta työstä, niin tarvitsee välttämättä suuri puolue ja suuri historiallinen liike johtajia. Kautsky on kerran sanonut: "Meillä on johtajia, eikä riipu suinkaan aivan vähän näiden meidän johtajiemme kyvystä ja kunnollisuudesta, onko voitontiemme lyhyt vaiko pitkä, orjantappurainen vaiko tasainen ja raivattu". Sellainen johtaja oli juuri August Bebel, jolle ovat rakkauden ja kiitoksen velassa sekä Saksan sosialidemokratian puolue että myös-

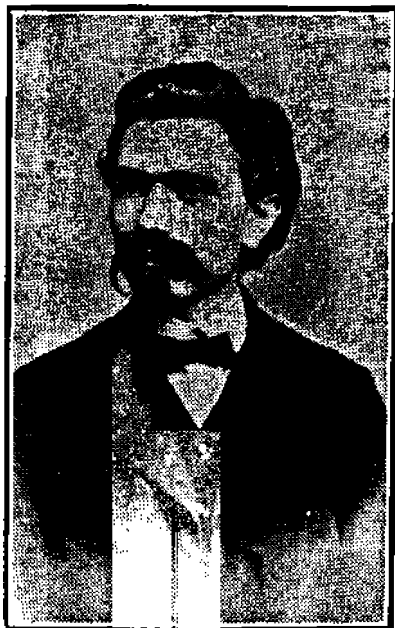
kin kansainvälinen sosialistinen työväenluokka.

August Bebel syntyi helmikuun 22 p:nä v. 1840 Kölnissä Preussin armeijan aliupseerin poikana. Isä kuoli pojan ollessa vasta kahdenvuotias. Äiti meni toistamiseen naimisiin poikansa sedän, erään vankilan vartijan kanssa ja palasi, kun tämäkin kuoli pian, poikineen takaisin syntymäkaupunkiinsa Wetzlariin. Ensimmäisen opetuksensa sai poikanen tuon pikkukaupungin köyhäinkoulussa. Kun hänen äitinsä oli kuollut ennenkuin hän oli täyttänyt 12 vuotta, piti vaivashoitohallitus hänestä huolta. Neljäntoista vuotiaana meni hän sorvarin oppiin, jossa hänen piti niukalla palkalla olla kolme vuotta. Kahdeksantoista vuotiaasta kahdenkymmenen vuotiaaksi kuljeskeli nuori Bebel opin-suorittaneena käsityöläissällinä Etelä-Saksan, Itävallan ja Sveitsin ristiin rastiin. Muutamissa seuduissa, kuten Freiburgissa, Salzburgissa ja Regensburgissa seurus-

teli hän paljo katolisissa sälliyhdistyksissä, jotka ainoina sen ajan työväenjärjestöinä tarjosivat jonkunlaista tilaisuutta seurusteluun ja henkiseenkin itsensä kehittämiseen. Ei mikään ilmaissut hänessä tulevaa vallankumousmiestä: hän oli lainkuuliainen isänmaallismielinen mies, joka Itävallan ja Italian välisen sodan puhjetessa v. 1859 ilmottautui vapaaehtoiseksi Tirolin jääkärirykmenttiin. Mutta hänet hylättiin, koska ei ollut syntyperäinen tirolilainen. Kun Preussi pian sen jälkeen asetti sotaväkensä sotajalalle, kiirehti Bebel takaisin kotimaahansa ilmoittautuakseen vapaaehtoiseksi. Mutta pikainen rauha särki hänen sotilassuunnitelmansa. Kun hänen seuraavana vuonna oli ilmoituttava asevelvollisuustarkastukseen, vapautettiin hänet palveluksesta "yleisen ruumiin heikkoutensa" takia.

Toukokuussa v. 1860 tuli hän Leipzigiin ja asettui itsenäiseksi sorvarimestariksi. Täällä Leipzigiissä alkoi hänen kehityksensä tulevaksi politikoksi ja työväenjohtajaksi. Saksan edistyneimmissä työväenpiireissä alkoi 60-luvun alkuvuosina ilmetä voimakasta yhteenliittymispyrkimystä. Eivät vielä taloudelliset eivätkä valtiolliset kysymykset ajaneet yksityisten teollisuuskeskusten kykenevimpiä työmiehiä yhteen, vaan heidän tiedonjanssa. Leipzigiissäkin perustettiin "Ammatillinen sivistysseura". Sen perustajien joukossa oli Bebel jo mukana. Hänen intonsa, hänen puhujalahjansa ja hänen miehekäs esiintymisensä tekivät hänet siinä määrin huomatuksi, että hänet jo v. 1862, siis vasta kahden kolmatta vuotiaana, valittiin seuran esimieheksi. Sydämineen ja sieluineen kiintyi hän tehtäväänsä, työmiesten sivistäminen oli hänestä kaikki kaikessa ja sen

vuoksi joutui hän ankaraan riitaan Lassallen kannattajien kanssa, jotka tahtoivat käyttää yhdistystä työväestön itsenäistytämiseen ja porvareista erottamiseen. Valtiolliselta vakaumuksestaan oli Bebel aina kuusikymmen loppupuolelle saakka radikaalinen preussilaisvihollinen demokrati, jollaisena hän kuului "Saksilaiseen kansanpuolueeseen", jonka ohjelmassa tosin oli jyrkkiä valtiollisia, muttei

1870

suinkaan sosialistisia vaatimuksia. Tältä kannalta on selitettävissä se, että Bebel siihen aikaan niin jyrkästi vastusti Lassallen henkiin herättämää sosialistista työväenliikettä Saksassa: tosin oli hän samaa mieltä monessa kohdassa, mutta hänestä näytti työväenluokan erottaminen edistysmielisestä porvarillisesta demokratiasta taktillisesti vääraltä. Bismarckin työväestölle lupailema yleinen äänioi-

keus epäilytti häntä, hän pelkäsi, että tarkoituksena oli käyttää sitä Hohenzollerien hallitsijasuvun valloistarkoituksiin ja suunnitelmiin, kuten Napoleon 3:mas Ranskassa oli sitä käyttänyt. Huomautettakoon tässä, että Engelskin oli aluksi sitä mieltä, että Preussin hallituksen työväestölle antama yleinen äänioikeus ei ollut mikään käyttökelpoinen ase, vaan ansa. Historian todellisuus on osot-

1880

tanut, että se kyllä oli ansaksi tarkotettu, mutta että se pian tuli työväenluokan käsissä hyväksi taisteluaseeksi. Kun sota Preussin ja Itävallan välillä puhkesi v. 1866, esiintyi Bebel kansankokouksissa Dresdenissä, Leipzigissä ja Mainin Frankfurtissa jyrkkänä Preussin valloistuspolitiikan vastustajana ja lausui toivomuksestaan, että kansa lopettaisi sodan oman tahtonsa mukaan ja loisi Sak-

san vapauden ja yhteyden. Saksan yhteys kyllä toteutui pian sen jälkeen, mutta ikävätä kyllä hallitsevien mahtipolitiikan eikä kansan tahdon kautta.

Vuonna 1867 valittiin Bebel "Saksan Kansanpuolueen" edustajana Pohjois-Saksan valtiopäiville. Yhden ainoan kerran käytti hän näiden lyhyiden valtiopäivien aikana puhevuoroa leimatakseen oikealla nimellä vihaamansa preussiläisen vallanhimon, joka tahtoo muuttaa koko Saksan sotilaskasarmiksi.

Samaan aikaan tapahtui Bebelin siirtyminen vasemmalle preussiläis-vihollisesta demokratiasta kansainväliseksi sosialistiksi. Hänen ja Liebknechtin välinen tuttavuus joudutti tätä kehitystä, sillä Liebknecht saattoi tämän lahjakkaan, eteenpäin pyrkivän hengen ymmärtämään Marxin taloudellisen oppijärjestelmän. Oli tullut hetki Saksan työväenjoukkojen vapautua porvariain holhouksesta ja astua oman itsenäisen politiikan uralle. Rheinin maiden teollisuuskeskuksessa, missä Lassallella ja hänen kannattajillaan oli hyvä jalansija, oli tämä tapahtunut jo aikaisemmin, Etelä-Saksa ja myöskin Saksi seurasivat mukana perässä. Nürnbergin työväenyhdistyspäivillä v. 1867 hyväksyttiin — pääasiassa Bebelin aloitteesta — suurella enemmistöllä Marxin perustaman "Kansainvälisen työväenliiton", vanhan "Internationalen" ohjelma. Ja pian sen jälkeen, elokuussa v 1868, päättivät, Bebelin toimiessa puheenjohtajana, tämän suunnan edustajat Eisenachin kaupungissa perustaa "Saksan sosialidemokratisen työväenpuolueen".

Tämän vastaperustetun "Sosialidemokratisen työväenpuolueen" ja Lassallen perustaman "Saksan yleisen työväenyhdistyksen" kes-

ken raivosi vuosikausia ankara, katkera veljessota. Ei ollut oleellisia eroja kummankaan ohjelmassa, riidan aiheena olivat pääasiassa menettelytapa- ja järjestäytymiskysymykset. Sodan aiheuttivat historialliset, todelliset syyt, jotka hajottivat Saksan työväestön pikku mielipidekuntiin, ja taistelevien ryhmien edistymisen voi tapahtua vasta sitte kun Saksan sosialistipolitiinen kehitys oli raivannut esteet pois tieltä. Vasta senjälkeen oli veljessota elänyt yli aikansa. Tässä taistelussa "Lassallelaisten" ja "Eisenachilaisten" kesken tapahtui useita surettavia tapauksia ja Liebknecht ja Bebel sinkosivat "Saksan yleisen työväenyhdistyksen" esimiestä Schweitzeria vastaan monta ilkeätä ja epäoikeutettua syytöstä, mutta on toki puolustukseksi sanottava, että Liebknechtia ja erittäinkin Bebeliä tässä taistelussa johtivat mitä puhtaimmat syyt. Näistä vallankumouksellisista ryntääjistä näytti monasti Schweitzerin varovainen, diplomaattinen menettelytapa suorastaan työväenluokan luokkataistelun pettämiseltä ja silloin he eivät voineet voittaa pohjatonta epäluuloaan, että Schweitzer oli salaa tekemisissä Bismarckin kanssa. Selvimmin tuli näkyviin kummankin ryhmän välinen erotus sinä historiallisena ajankäännehetkenä, jolloin Saksan ja Ranskan sodan rajuilma puhkesi.

Pohjois-Saksan valtiopäiväin istunnossa heinäkuun 21 p:nä v. 1870 äänestivät Lassallelaiset eduskunta-edustajat sen puolesta, että hallitukselle annettaisiin oikeus sotalainain ottamiseen, koska Saksa käy puolustussotaa, kun taas Liebknecht ja Bebel "jokaisen hallitsijasukusodan periaatteellisina vastustajina, sosialitasavaltalaisina ja kansainvälisen työ-

väenliiton jäsenenä" pidättyivät äänestämästä.

Vihan ja suuttumuksen myrsky puhkesi nyt näitä "kansansa pettureita" vastaan. Ei riittänyt, että valtiopäivillä porvarilliset edustajat uhkasivat käydä nyrkein heidän kimppuunsa, heidän omat kannattajansakin järjestyneen työvä-

1890

estön keskuudessa ilmaisivat olevansa tyytymättömiä heidän kannataansa. Asiat menivät niin pitkälle, että kiihtynyt kansajoukko heitti ikkunat Liebknechtin asunnosta kivillä rikki!

Mutta eivät järkyttäneet Bebelin uskoa, että oli oikein tuominnut porvarillisten parjaukset, ei se-

kään että hän näki työväestön enemmistön olevan vastassaan. Ja niin uhkasi kansallisuuskysymys hajottaa työväestön kahtia. Mutta tämä riita meni pian ohi, kun eivät Saksan hallitsevat, sen jälkeen kun Napoleon 3:mas oli Sedanin luona antautunut, tahtoneet tyytyä kunniaakkaaseen rauhaan ja jatkoivat

san ja Ranskan verivihollisuuden, aseellisen rauhan Euroopassa ja kasvavan militarismin tukahuttavine rasituksineen olevan siitä seurausena. Ja kun Parisin kommuni ryhtyi epätoivoiseen taisteluunsa, eivät epäroineet Saksan sosialidemokratit hetkeäkään tunnustessaan solidarisuutensa Parisin esitaistelijain kanssa. Olkaa varmasti vakuutettuja, että Europan työväestö ja kaikki, joilla rinnassa on vielä vapauden ja riippumattomuuden tunne, katsovat Parisia. Jos Parisi nyt onkin kukistettu, niin muistutan minä teitä, että taistelu Parisissa oli pieni etuvaritiokahakka ja että päätaistelu on vasta edessä, ja että ennen joidenkuiden vuosikymmenien kulumista, Parisin työväestön taisteluhuuto: sota palatseja vastaan, rauha mökeissä, kuolokoon puute ja jouhilaisuus! — on tuleva koko Europan työväestön sotahuudoksi. Porvarilliset edustajat Saksan valtiopäivillä puhkesivat silloin nämä sanat kuultuaan "hillittömään nauruun". Mutta sen jälkeen on heiltä täydellisesti kuollut nauru, huomauttaa Mehring kertoessaan tätä tapausta "Saksan sosialidemokratian historiassaan".

1900

vallotussotaa Ranskaa vastaan. Kuuroille korville kaikui Saksan sosialidemokratien vastalause mielietöntä verenvuodatusta vastaan, turhaan osotti Marxin laatima "Internationale"-adressi onnettomuuden, jonka aikaansaisi Elsas-Lothringin Ranskasta erottaminen ja Saksaan liittäminen, se osotti Sak-

Bebelin peloton kanta Saksan-Ranskan sodan aikana saattoi hänet vainon alaiseksi. Häntä, Liebknehtiä ja Heppeneriä syytettiin oikeudessa valtiopetoksesta ja vaikkei heitä vastaan voitu esittää mitään juridisia todisteita, tuomittiin heidät kuitenkin "sosialidemokratisten mielipiteiden ja niiden levittämisen takia" kahdeksi vuodeksi linnavankeuteen. Tämän pakollisen vapaa-ajan käytti Bebel mitä parhaiten hyödykseen, kaikella innolla ja tiedonjanolla harjoitti hän vankilassa kansantalouden ja historian opintoja ja hankki itselleen ne tieteelliset tiedot, jotka ovat työväenluokan johtajalle vält-

tämättömän tarpeellisia. Ruumiillisesti ja henkisesti vahvistuneena ja virkistyneenä lähti hän vankilasta ja tarttui uudelleen puolue-työhön.

Alkoi Saksan sosialidemokratian voitokas nousuaika. Gothan kongressissa v. 1875 oli vihdoin saatu aikaan luokkatietoisen työ-

kaikki oikeudet, sen sanomalehdistö lopetettiin, sen järjestöt hajotettiin, sen taistelijat joutuivat ankaraan vainojen alaisiksi. Lisäksi tuli vielä sekasortoa ja eripuraisuutta omassa leirissä.

Näinä kovina aikoina juuri oli Bebelin vallankumouksellinen ihan teellisuus ja hänen uupumaton toimintatarmonsensa loistavimmillaan. Muuan porvarillinen kirjailija Hellmuth von Gerlach kuvaa tätä hänen elämänsä sankariaikaa seuraavasti: "Suurimmat palvelukset puolueellen on Bebel suorittanut juuri näinä sosialistilakien ensimmäisinä vuosina. Hänen ansiotaan etupäässä on, ettei pula puolueen keskuudessa laajentunut täydelliseksi hajaannukseksi. Vaikka kaikki näennäisesti kukistuikin: järjestöt, sanomalehdistö, äänimäärä vaaleissa — hänen uskonsa ei vain horjunut. Monet menettivät kaiken toivonsa ja siirtyivät maasta pois. Jällelle jääneet joutuivat ankaraan aineelliseen puutteeseen. Urkkijajärjestelmä rappeutti puolueen. Mutta Bebel piti päänsä pystyssä. Ei hetkeäkään epäillyt, ettei se olisi vain "ohimenevä ilmiö", ettei sosialidemokratia rajuilman jälkeen nostaisi päätään entistä korkeammalle. Ja minne hän vain tuli, siellä hän vuodatti epätoivoisiin ja suruisiin mieliin oman uskonsa. Hänen voitonvarmuutensa tempasi mukaansa kaikki".

Sosialistilakien ajoilta on myöskin Bebelin huomattavin kirjallinen teos "Nainen ja Sosialismi". Tässä kuuluisassa teoksessaan tutkii Bebel naisen asemaa menneisyydessä ja nykyisyydessä hän paljastaa kaikki uudenaikaisen avioliiton ja perheen vahingolliset vaikutukset ja panee nojautuen rikkaiisiin tosiasiaavarastoihin koko nykyisen yhteiskunnan murhaavan arvostelunsa alaiseksi. Sitte osoittaa hän mihin suuntaan taloudelli-

1908

väestön kauvan kaivattu yhtymisen, työväen joukot liittyivät yhteen punasen lipun alle ja sosialidemokratian aalto nousi vastustamattomalla voimalla. Sitte tuli vuosi 1878 "sosialistilakineen", kun Bismarck ryhtyi rautaisella väkivallalla tappamaan Saksan sosialidemokratiaa. Koittivat raskaat ajat; työväestöltä riistettiin

nen ja yhteiskunnallinen kehitys pyrkii, kuinka kehitys kaivelee herkeämättä nykyisen yhteiskunta- ja valtiojärjestelmän perusteita ja vie

Kirjansa lopussa piirtää Bebel suuren piirtein kuvan "Tulevaisuuden yhteiskunta", miltä uusi yhteiskunta teknikan nykyisellään ollessa

kärsivää ja puutteenaista ihmiskuntaa yhteiskunnallista vallankumousta — tuotantovälineiden yhteiskunnallistuttamista — kohti.

näyttäisi, jos työväenluokka nyt jo kukistaisi kapitalistiluokan ja valloittaisi taloudellisen ja valtiollisen vallan. Tämä sosialistinen tule-

vaisuus ihanne ei ole Bebelin mukaan mikään mielikuvituksen tuote, vaan yhteiskuntakehityksen ja meidän silmiemme edessä tapahtuvan luokkataistelun välttämätön tulos. Bebel ei runoile eikä maalaa kaunein, hehkuvin väreihin, vaan todistaa kaikki väitteensä selvällä kuivalla asiallisuudella. Sen takia on hänen kirjallaan sellainen vaikuttava voima, jota ainoastaan harvoin tavataan. Huomautettakoon tässä vain, että tätä hänen kirjastaan ilmestyi Saksassa viime vuonna jo viideskymmenes painos ja että se on käännetty lähes parillekymmenelle kielelle, mm. suomeksi on sitä ilmestynyt kaksi painosta.

Kaksitoista vuotta (v. 1878—1890) keivät sosialistilait, mutta silloin oli Saksan työväenpuolueen vastuutuskyyky ne murtanut. Historian kulku osotti olevansa mahdollisempi kuin poikkeuslain pykälät tai poliisivalta, jolla Bismarck ja hallitseva junkkeriluokka tahtoi tukahuttaa sosialistisen liikkeen. "Iläpeälain" aikana oli Bebel taistellut työväenluokan eturintamassa, sen kukistussa oli hän liikkeen itseoikeutettu johtaja. Hänestä tuli työväenluokan kuuluisa edustaja valtiopäivillä, jossa hän alituisen esitti valtavalla puhetaidollaan työväenluokan syytökset hallitsevaa järjestelmää vastaan, muistettakoon hänen puheitaan militarismista ja hänen sanansa pakottivat ministerit ja hallitusvirkamiehet vastaamaan, selittelemään. Hänen puheensa pitivät aina koko eduskunnan jännityksessä, mutta valtiopäiväin puhujalavalta ei hän puhunut ainoastaan edustajille, vaan koko Saksan kansalle ja sangen usein ovat hänen sanansa synnyttäneet vastakaikua Saksan rajojen ulkopuolellakin.

Ei Bebel ole ainoastaan eduskuntaistelijana saanut suuria aikaan,

hän oli synnyynäinen järjestäjä, joka on pannut kaikkensa luodakseen työväenluokalle vahvan, järkkymättömän järjestön, kootakseen joukot pysyväisesti sosialidemokratian lipun alle ja varustaakseen ne pitkäaikaiseen taisteluun hallitsevaa väkivaltaa vastaan. Ja niin näemmekin Bebelin milloin innostuneena ja innostavana puhujana kansankokouksissa ja vaalitaisteiluissa, milloin taas viisaana, harakitsevana taktikkona punnitsevan ja tuumiskelevan kaikkia kysymyksiä missä sosialidemokratiaa odottavat uudet tehtävät, ja missä taistelevan työväenluokan on mahdollista valloittaa uusia aloja. Siitä tulee, että Bebelin sanalla on ollut ratkaiseva merkitys Saksan sosialidemokratisen puolueen hallinnossa sekä harvoja poikkeuksia lukuunottamatta puoluepäivilläkin. Sama on asianlaita kansainvälisen sosialistitoimiston istunnoissa ja kansainvälisissä kongresseissa, joissa Bebelin kanta useimmiten on voittanut, esim. Amsterdamin kongressissa v. 1904, jossa Bebel mitä ankarimmin vastusti Jauresin puolustamaa menettelytapaa, jonka mukaan sosialistit voisivat mennä porvarillisiin hallituksiin. Bebelin kanta pääsi voitolle.

Aina viimeisen saakka oli vanhus uuterrassa työssä. Jo kolme vuotta on hän kirjoittanut isompaa memoariteosta "Aus meinem Leben", (Elämästäni), josta jo on ilmestynyt kaksi osaa. Pari viikkoa sitten ilmestyi vainajan toimitama ja järjestämä "Marxin ja Engelsin kirjeenvaihto".

Viimeiset viikot viipyi hän eräässä parantolassa Zürichin läheisyydessä, jossa hänen elämänsä sammui.

Ilautaus tapahtunee vainajan onan toivomuksen mukaan Zürichissä.

Bebelin nimi on kallis jokaiselle

sosialistille. Mutta jos me kysymme miksi näin on asian laita, niin täytyy vastata: eivät ole tähän syynä hänen tavaton lahjakkaisuutensa, hänen katseensa, hänen runsaat kokemuksensa, vaan ennen kaikkea hänen vallankumoukselli-

linen terävyytensä, kuin hänen koko persoonallisuutensa. Jokainen tietää ja tuntee, ettei hänen nimensä tahraa mitkään häpeä, että hänen koko elämänsä on ollut sosialismin suurelle aatteelle vihitty ja että hänen kaikkia tekojansa, sil-

nen idealisminsa, hänen innostuksensa työväenasian ajamisessa, hänen järkkymätön voitonvarmuutensa, joka valtaa kaikki sydämet. Kun kuulee Bebelin puhuvan, niin ei tempaa kuulijoita mukaansa niin paljo hänen intohimoinen puhujatemperamenttinsa ja hänen loogil-

loinkin kun hän ehkä lienee hiukan erehtynyt, on aina ohjannut mitä puhtain työväen edun ajaminen ja että hän huolimatta hopeaisista hiuksistaan on edelleen sydämmestään lämmin ja innostuva kuin nuorukainen. . . .

Ehdottomasti tulee verranneek-

si toisiinsa Bebeliä ja Lassallea, Saksan sosialidemokratian ensimmäistä johtajaa. Kun Lassalle, "varustettuna vuosisatansa tietomäärällä", loistavine kykyineen, rohkeine aloitteineen, heittäytyi Saksan työväenliikkeeseen, niin ei hänellä suinkaan ollut viimeisellä sijalla oma persoonansa. Roomalaisena triumfatorina tahtoi hän kulkea voitosta voittoon, eikä hän halveksinut hallitsijankaan eleitä. Lassalle ei kammonnut mitään ponnistuksia, ei mitään vaaroja, mutta hän tahtoi välittömän voiton kunniaa työstään ja kun työväenliike alussaan edistyi hyvin hitaasti valtasi hänet mielipaha ja epäily. Hiukan ennen kuolemaansa (elokuu 31 p:nä 1864) kirjotti hän: "Kehitys tulee olemaan, pelkään minä hidasta, hyvin hidasta, eikä minun tulista sieluani innostuta nämä lapsen taudit ja pitkäaikasen kehityksen pikku tapaukset." Bebelin koko olemuksena on puhtain kunniallisuus ja epäitsekkyys. Ei

hän mitään vihaa niinkuin juhlallista asentoa, jonka takana ei ole mitään, mikään ei hänestä ole kauvempana kuin persoonallisen diktaattuurin tavottelu. Hän on kokonaan sulautunut puolueeseen ja siitä on hän ammentanut sen voiman, joka ottaa tyynesti vastaan ajottaisen tappion ja valmistautuu tuleviin yhä suurempiin voittoihin. Hän sanoo kerran ("Naisen" lopussa): "Taistelkaamme ja pyrkikäämme siis yhä eteenpäin, välittämättä siitä, missä ja milloin pysytetään uuden, paremman yhteiskunnan rajapaalut. Jos kaadumme tämän suuren, ihmiskunnan vaputtavan taistelun aikana, niin astuvat meidän takanamme kulkevat meidän sijaamme. Me kaadumme tietoisina siitä, että olemme täyttäneet velvollisuutemme ihmisinä ja vakaumuksessa, että kerran saavutetaan taistelujemme päämäärä, koettakoot ihmiskunnan edistykseen vihamieliset vallat puolustautua miten parhaiten taitavat".

Katsaus Alex Coleman'in elämään

Säkemien lukijoille on jo kyllä tunnettua, että tämän kuukausijulkaisun toimittajan Alex Coleman'in elämänpäivät päättyivät viime elokuun 2 p:nä, vasta 34 vuoden vanhana.

Vainajan ulkonaiset elämämpiirteet eivät ole monivaiheiset. On syntynyt Pietarissa, Venäjällä, köyhistä työläisvanhemmista; nähnyt lapsuudessa monta purevaa puutteenpäivää, käynyt suomalaisista koulua Pietarissa; harjoitellut räättälin ammatin; mennyt avioliittoon Pietarissa Anna Sallisen

kanssa ja muuttanut Amirikkaan heti avioliittoon mentyään, noin 14 vuotta sitten.

Hän asui New Yorkissa siihen asti kuin tuli valituksi Raivaajan toimittukseen noin neljä vuotta sitten, harjoittaen räättälin ammattia, ollen hetkenaikaa työnjohtajanaikin eräässä New Yorkin räättäliikkeessä. Hän oli jäsen räättälien unionissa ja liittyi myös Imatrayhdistykseen, mutta vasta kun Imatrasta muodostui suomalainen sosialistijärjestö, tuli hänestä ahkera työskentelijä New Yorkin